

РЕШЕНИЕ

№ 28403

гр. София, 30.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9611** по описа за **2024** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адв. В. А., като пълномощник на Д. Г. Я. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ №3746 от 16.08.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 114^{-ти} с-в по н.а.х. дело №5070 по описа за 2024г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт като постановен в противоречие с материалния закон. Поддържа, че в Наказателното постановление (НП) липсва описание на твърдяното нарушение и обстоятелствата при които е било извършено. Сочи, че разпоредбата на чл.5, ал.3, т.1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) съдържа две хипотези, като в случая не е конкретизирано коя от тях е нарушила Я.. Изтъква, че описанието на деянието буквално възпроизвежда санкционната норма на чл.174, ал.1, т.2 ЗДвП (и то не изцяло), която не указва дължимо поведение и съответно не може да бъде нарушена. Допълва, че административно-наказателното производство е строго формално и всяка волност и неточност води до опорочаване на цялата процедура. Прави искане за отмяна на обжалваното съдебно Решение и вместо него, по същество на спора, да бъде отменено НП №23-4332-022521/03.10.2023г., издадено от началник група към отдел „Пътна

полиция“ на Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР). Претендира да ѝ бъдат присъдени разноски по водене на делото.

Ответникът – СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ (СДВР), оспорва жалбата. В писмени бележки от 29.11.2024г. поддържа, че обжалваното съдебно Решение е правилно и липсват касационни основания за неговата отмяна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Еwentуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от касатора адвокатското възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор К. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №23-4332-022521/03.10.2023г. на касатора Д. Г. Я. е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 1000 (хиляда) лева и „лишаване от право да управлява МПС“, за срок от 12 месеца, на основание чл.174, ал.1, т.2^{pa} ЗДвП (приложимата редакция ДВ, бр.77 от 2017г.), за това, че на 28.08.2023г., около 02³⁴ часа, в [населено място], ж.к. М. 1А по [улица]срещу блок 526, с посока на движение от [улица]към [улица], управлява лек автомобил марка „О. А.“ с държавен контролен номер (ДК №) С2603ХН, собственост на Радиан З., след употреба на алкохол с концентрация 1,36 промила, изпробвана с Алкотест дрегер №7510 А. 0140, проба №00435, съответно 1,13 промила, съгласно Протокол за химическо изследване №530/28.08.2023г., издадено от Университетска многопрофилна болница за активно лечение „Св. А. - С.“ (УМБАЛ), Специализирана химическа лаборатория, с което е нарушила разпоредбата на чл.5, ал.3, т.1 ЗДвП.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП №23-4332-022521/03.10.2023г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), който е бил предявен на нарушителя. При съставяне на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП, ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства, първостепенният съд е приел, че касаторът Я. е извършила вмененото ѝ нарушение на чл.5, ал.3, т.1 ЗДвП, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната ѝ отговорност.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 114-^{ти} състав.

С разпоредбата на чл.5, ал.3, т.1 ЗДвП е въведена изрична и императивна забрана за водачите да управляват пътно превозно средство под въздействие на алкохол, след употреба на наркотични вещества или техни аналози. За нарушение на тази забрана,

законът – чл.174, ал.1, т.2^{ра} ЗДвП (приложимата редакция ДВ, бр.77 от 2017г.), предвижда административно наказание „лишаване от право за управление на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина“, за срок от 12 месеца и глоба 1000 лева, когато концентрацията на алкохол в кръвта е над 0,8 на хиляда до 1,2 на хиляда включително, установена с медицинско и химическо изследване и/или с техническо средство, определящо концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишвания въздух.

В процесния случай, първостепенният съд е установил с приетите писмени и гласни доказателства, че на посочените в АУАН датата и място касаторът е управлявала лек автомобил марка „О. А.“ с ДК [рег.номер на МПС] след употребата на алкохол и с концентрация повече от допустимите 0,5 промила, установени с техническо средство Алкотест дрегер. Този факт е безспорно установен и с приетите и неоспорени в съдебното производство пред СРС Проба №00435/28.08.2023г., Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества и техните аналози, Протокол за химическо изследване №530/28.08.2023г., Талон за изследване №0150112 от 28.08.2023г. и свидетелски показания, включително тези, събрани в хода на прекратеното наказателно производство по досъдебно производство №3382 ЗМК 1344/2023г. по описа на 07^{мо} Районно управление на СДВР, прокурорска преписка №33956/2023г. по описа на Софийска районна прокуратура. Нито към момента на съставяне на АУАН, нито в предвидения от закона срок, посочената като нарушител Д. Я., е възразила срещу съдържащите се в акта фактически констатации. Установеното в АУАН, относно извършване на деянието, съставляващо административно нарушение е оспорено в съдебната фаза на производството, без да са ангажирани каквито и да е доказателства, които да опровергават направените фактически констатации.

Настоящият съдебен състав приема, че съгласно приложимата норма на чл.189, ал.2 ЗДвП редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В процесния случай, актосъставителят и свидетелят, посочен в АУАН са се подписали под съдържащите се в него констатации относно установените факти при извършване на нарушението. Както в АУАН, така и в НП, е налице конкретно описание на констатираното нарушение и относимите обстоятелства, при които е извършено. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация. Напълно ясно е за коя от хипотезите на чл.5, ал.3, т.1 ЗДвП е санкционирано лицето, при условие, че от цялостното описание на нарушението става ясно, че същото е свързано със забраната водачите да управляват пътно превозно средство под въздействие на алкохол, като никъде не се говори за другата хипотеза – управление след употреба на наркотични вещества или техните аналози.

Неоснователно е и възражението, че нарушението не е доказано по безспорен начин, тъй като към момента на извършване на проверката, Я. не е има качеството на водач на МПС. Видно от събраните доказателства по делото на 28.08.2023г. служители на МВР, около 02¹⁵ часа получили сигнал за лице от женски пол, което управлява процесния лек автомобил. Същите, движейки се по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], забелязали лек автомобил, който отговаря на полученото описание, че се движел и предприел маневра паркиране на тротоара. Полицейските служители спрели управлявания от тях автомобил и се приближили до този, който наблюдавали. Той бил описания в АУАН и НП лек автомобил марка „О. А.“ с ДК

[рег.номер на МПС] . В него се намирало само едно лице от женски пол, което било на предната лява седалка и чиято самоличност била установена като Д. Я.. Контактният ключ за автомобила бил в патрона за запалване. Последвала проверка на водача на автомобила за употреба на алкохол и наркотици. Описаното безспорно навежда на заключение, че Я. е има качеството на водач на процесното МПС, когато е била спряна за проверка.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 150 (сто и петдесет) лева, на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН, във вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №3746 от 16.08.2024г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 114^{-ти} с-в по н.а.х. дело №5070/2024г.

ОСЪЖДА Д. Г. Я., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи, представлявана от директора, с адрес: [населено място], [улица], сумата 150 (сто и петдесет) лева – разноски по к.а.х. дело №9611/2024г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.